

BERLÍN OEST

El propassat 29 de gener hi hagué eleccions al Parlament de Berlín Oest. Aquestes eleccions, d'un relleu polític secundari, han passat a ocupar un primer pla per dues circumstàncies: per una banda, els cristiano-demòcrates han sofert un segon daltabaix a les urnes i àdhuc els seus aliats del Partido Liberal no han aconseguit el 5 % que els calia per assolir una representació parlamentària; per una altra banda ha sorgit en el terreny polític un partit ultradretà: Partido Republicano.

La pèrdua de 9 punts suposa per a la Unión Cristiano Demócrata (CDU), encapçalada per Helmut Kohl, un nou revés electoral sobretot després de la passada derrota en l'estat de Schleswig-Holstein. Els cristiano-demòcrates han passat de tenir un 46,4 % dels vots (1985) a tenir-ne un 34,8 % en l'actualitat, i de 69 escons a 55. Els vots perduts han anat a parar a mans de la ultradreta.

La reculada del CDU deixa el partit social-demòcrata alemany en les millors condicions per a formar un govern. L'SPD té diverses opcions, que són les següents: unir-se amb els verds de la Lista Alternativa (11,8 % dels vots i 17 escons) això, però, és difícil si aquests no deixen de criticar la presència a la ciutat de forces aliades; formar una gran coalició amb el CDU car des del començament ha refusat una coalició entre el CDU i els republicans.

No obstant això, el que més ha sobtat i més especulacions provoca no són precisament aquestes aliances post-electorals sinó l'ascensió de les forces ultradretanes, les quals han aconseguit 11 escons amb un 7,5 % dels sufragis. L'artífex d'aquests resultats ha estat Franz Shonhuber. Amb un programa electoral simple però ben adreçat als sectors més conservadors, ha desfermat profundes reaccions fins ara difícils d'imaginar. L'èxit de les proclames xenòfobes, dures contra l'enemic interior —els verds— i l'enemic exterior —els comunistes— ha sorprès tots? els líders polítics. Aquesta sorpresa ha estat fins i tot major en produir-se a una ciutat plena de simbologia com és Berlín, que havia esdevingut mirall de les llibertats d'Occident en contraposició a l'Est comunista. ■

JAMAICA

El propassat 9 de febrer se celebren eleccions generals a Jamaica. La dada més rellevant és l'èxit, i consegüentment el retorn a les tasques governamentals de Michael Manley, polític que havia mantingut estretes relacions amb Cuba i donat suport al black power a la dècada dels setanta.

Manley, que ha canviat la seva imatge radical per una altra de més moderada, aconsegui amb el Partido Nacional del Pueblo el 54 % dels vots (46 escons). El seu contrari, Edward Seaga, candidat a la reelecció i líder del Partido Liberal de Jamaica obtingué el 43 % dels sufragis (34 escons) d'unes eleccions que poden qualificar-se com a tranquil·les.

Manley havia manifestat durant la campanya, el seu objectiu prioritari, en

cas que fóra escollit: mantenir i millorar les relacions amb els Estats Units i Gran Bretanya (Jamaica forma part de la Commonwealth), diferentment al seu anterior període presidencial en què les relacions amb aquests dos països va ser molt tensa.

Quant al terreny econòmic, Manley hereta un deute de 3.500 milions de dòlars, equivalents al 20 % del PIB i el pagament del qual representa el 40 % de les exportacions. Els tres elements cabdals on es recolza l'economia jamaicana són: el sucre, la bauxita i el turisme. Jamaica, en formar part del grup dels països ACP (Àfrica, Carib, i Pacífic) manté estrets lligams comercials amb la CEE i rep del Fondo Europeo de Desarrollo (FED) finançament per a projectes de desenvolupament. ■

REFERÈNDUM A ALGÈRIA

El propassat 23 de febrer es va celebrar a Algèria un referèndum sobre la reforma constitucional. D'ençà la revolució d'octubre, aquest país ha participat en tres comicis dels quals la figura del president Chadli Benyedid ha sortit reforçada i el seu intent reformador sembla un objectiu possible d'assolir.

En la reforma constitucional, sotmesa a consulta, es deixa de banda l'opció socialista mentre que es preveu una obertura al pluripartidisme.

La població ha donat suport a la reforma tot i que, potser a causa de l'excessiu nombre de consultes en un breu termini o per una escassa campanya governamental, la participació ha estat menor i els vots afirmatius també. El percentatge de participació, el més baix dels últims anys, fou d'un 78,8 %. Les respostes afirmatives foren el 73,4 %

enfront del 92,27 % del referèndum sobre la reforma política.

Malgrat els èxits aconseguits, Chadli Benyedid no ho té gaire fàcil puix que ha d'enfrontar-se a dos obstacles importants: la tendència a l'immobilisme de determinats sectors del FLN i a la crisi econòmica.

No va ser gens fàcil l'acceptació del pluripartidisme per part de l'exèrcit i dels grups més dogmàtics del partit, acostumats com estaven a que llurs decisions no tinguessin ressò polític. La direcció i el ritme que pot prendre la reforma es farà evident quan demanin la legalització el Movimiento Cultural (nacionalisme bereber), el Frente de Salvación Islámico (integristes) o el Partido de la Vanguardia Socialista (comunista). ■